

52146538-4	03/03/2016	ידיעות אחרונות - כותרת	עמוד 25	1	16.15x19.74
"תנועת אום - 28150"					

אריאלה רינגל הופמן • פרשת המתנות של הפרקליטה

הנחת מועדון?

שונה יצאה לדרך - נאמר לה שהתיקים מחכים לה. רק שאז דוד כבר נעצרה, העניין הועבר לחקירה במשטרה, והתוצאה רשומה כאן למעלה. למותר לציין שאילו הייתה נפתחת החקירה במועדה, טיעון ההתיישנות - שתוקפו חמש שנים - היה מתפוגג כלא היה. וכאן אנו מגיעים לעניין השני: לסיבות. שלא לייחס הגריר זאת בכיר מאוד בפרקליטות כ"הנחת מועדון". רק שהסיבה השנייה, על פי, מטרידה הרבה יותר. אם היה מתברר כי אכן היטיבה הפ' רקליטה עם נותני השי, יכול היה כל אורח שעניינו נידון באותם ימים לדרוש משפט חוזה. חשש אגב, לגמרי לא מופרך, שהוליה, ככל הנראה, את הצורך של היועץ המשפטי ופרקליט המדינה להגיש עם סגירת התיק על "היעדר ראיות המצביעות על השפעה זרה ופסולה מצד דוד".

והיעדר הראיות הוא העניין השלישי. ראיות נעדרות משתי סיבות. הבנאלית שבהן, משום שאכן אין ראיות. בעייתית הרבה יותר היא הסיבה השנייה - אין ראיות כי לא חיפשו או לא חיפשו כראוי. ההתמהמהות בחקירה - "התחמקות" כלשון איש משטרה בכיר - שאפיינה את הטיפול בפרשה, מעלה חשש בכך כי אכן לא נעשה המאמץ שצריך היה להיעשות לאתר אותן. "כולה איזה תיק", גיי חכו במערכת.

וזה מוביל לעניין הרביעי. "כולה איזה תיק", מתייחס כמובן לתיק לואי ויטון, עשרות אלפי שקלים שוויו, שקיבלה רות דוד במתנה. היא קיבלה גם צעיף לואי ויטון, שעון קרטייה, שעון יוקרתי נוסף, שני עטי מונטיבלאן - אחד לערב ואחד לבוקר? - זרים ועיצוי סחלבים. חלק מהמתנות התקבלו במהלך כהונתה, חלקן, "ככל הנראה" לפי מנדלבליט וניצן, במסיבת הסיום לרגל פרישתה. "ככל הנראה", אגב, משמעותו שהעניין לא ברור. לא ברור כי לא נברק עד הסוף? ככל הנראה, אם להשתמש בניסוח המלומד.

במילים אחרות, אם לסכם, לעובדה שהציבור מאבד את אמונו במערכת - יש סיבה טובה. ואם עולה ריח רע מהפרשה, זה לא משום שמישהו ניחן ברגישות יתר ובאנינות שאין לה מקום במציאות חיינו. ההפך הוא הנכון. כל מי שנדמה לו שהאוויר מסביבו מעופש, כראי שידע שזה אכן כך. ■

המחשבה הראשונה שעלתה בדעתי, נוכח הידיעה - רעה ומקוממת - כי היועץ המשפטי לממשלה אביחי מנדלבליט בעצה אחת עם פרקליט המדינה שי ניצן החליטו לסגור את התיק נגד רות דוד - פרקליטת מחוז תל-אביב לשעבר - הייתה שאפילו דוד עם קופת השרצים המשתרכת אחריה הייתה נוהרת מהחלטה שכזו.

ההסבר שניסחו שני בכירים אלה, הממונים מתוקף תפקידם על שמירת החוק במדינת ישראל, היה צולע, נגוע בהתחמקות ומאולץ. אז נכון, הם אכן כתבו שהתנהלותה של דוד הייתה "בעייתית", כתבו ש"אינה עולה בקנה אחד עם נורמות התנהגות מצופות", אבל הסבירו ש"לא נמצאה תשתית ראייתית מספקת להעמדה לדיון". מה גם - או לחלופין כפי שאוהבים לומר במקצוע הזה - "הייתה התיישנות".

ועל כך יש לומר ארבעה דברים: הראשון שבהם נוגע לעובדות, האחרון יעסוק בהיבט הציבורי ובתהליך המתמשך של אובדן אמון הציבור במערכות האכיפה והשיפוט.

ואלה העובדות: דוד כיהנה כפרקליטת מחוז בין השנים 2002-2010. ביולי 2014, כשהשמועות על קשרים לא ראויים שקיימה במהלך כהונתה עם עורך הדין רונאל פישר, כולל יותר מרמוזים לעניין המתנות, זלגו החוצה - פנתה תנועת "אומ"ץ (אור) חים למען מינהל תקין) להילחם גרסטל, נציבת הביקורת על מערך התביעה. בפנייה, תחת הכותרת: "חשד לקשרים לא כשרים בין אנשי הפרקליטות לעורכי דין", ביקשה התנועה מגרסטל לבדוק את הדברים.

יום למחרת פנתה גרסטל בעניין לנאווה שילה, מ"מ פרקליט המחוז, וביקשה לקבל לידיה את תיקי פישר שנוהלו בפרקליטות בשנתיים האחרונות לכהונתה של דוד. בקשה שעליה חזרה שוב ושוב, אך רק שבעה חודשים אחר כך חזר אליה שלמה למברגר, שבינתיים מונה כפרקליט המחוז, וציין כי המענה לדרישתה יידחה "על דעת שי ניצן". העובדה שהנציבה לא ויתרה, לא הועילה הרבה. וכך רק במאי 2015 - עשרה חודשים אחרי שהפנייה הרא

אם עולה ריח רע מפרשת רות דוד זה לא משום שמישהו ניחן ברגישות יתר ובאנינות שאין לה מקום במציאות חיינו. ההפך הוא הנכון. כל מי שנדמה לו שהאוויר מסביבו מעופש, כדאי שידע שזה אכן כך

